

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ· ΑΘΗΝΑΙ

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΔΡΙΘ. 9

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ 5

ΚΟΜΙΤΕΤΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΔΟΞΑ *Handwritten: Xacht*
ΗΜΕΡΩΝ. *Handwritten: 29-9-78*
ΑΡΙΘ. *Handwritten: 23582*

ΕΙΣΤΗΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΜΑΧΗ

Με συνεκίνησεν εις υπερβολικόν βαθμόν η είδησις ότι παρά τὸ Θησεῖον, εἰς τὸ αὐτὸ πεδὶον τῶν παλαιῶν μαχῶν, ἔλαβε χώραν περὶ πόλεμος καὶ ἐτραυματίσθησαν δύο τῶν ὁποίων τὰ κεφάλια ἐσημάνθησαν με γαρυφαλίαν, παρομοίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν φέρει καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐτῶν τεσσαράκοντα. Διὰ τοὺς ἄλλους, σημεῖον ὅτι, γαρυφαλίτῃ ἐκαλείτο εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τοῦ περὶ πόλεμου καὶ τῶν μαχητῶν αὐτοῦ, τὸ ὑπερφανὸς φερόμενον τραῦμα εἰς τὴν κεφαλὴν, διὰ τοῦτο, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφερε πάντοτε χρώμα ῥοῦ ἢ γαρυφαλίᾳ εἶχε δὲ καὶ σχῆμα ὁμοῖον με τὰ πέταλα τοῦ ἀνθους γαρυφαλίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι οἱ ἀπογονοὶ δὲν ἐγκαταλείπουν τὰ πάτρια καὶ τοῦτο μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα. Ἡ νέα μάχη τοῦ Θησείου φέρει εἰς τὴν μνήμην μὲν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτραυματίσθη.

Τὰ γυμνάσια Πλάκας καὶ Βαρβακίου ἐσχημάτισαν λόγους ἐν στολῇ με τὸν μακαρίτην Ἀγνῶνιόπουλον τὸν γυμναστήν, ἐν στολῇ καὶ αὐτόν, ἐπὶ κεφαλῇ με σάλπιγγος καὶ τύπανα καὶ τὴν κουκουβάγιαν εἰς τὸ πέλμα ὡς σύμβολον τῶν κεφαλῶν μας. Ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσωμεν εἰς τὰ Τουρκοβούνα ἀσκήσεις μάχης, ἀφοῦ εἰχομεν ἐσκολίσει πλεον τὴν πυκνὴν τῶν ἰσχυρῶν καὶ τὴν ἀραιὰν καὶ τὴν βολὴν με τὰ Σασέπ.

Ἀνερχόμεθα λοιπὸν ἡρέμα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τακτικῆς καὶ ἡτοῦ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ἐνδοξοτάτος γυμναστής μας κραδαίνων καὶ αὐτὸς τὴν σπάθην διέταξε «ἐφ' ὅπλου λόγῳ» καὶ «ἐφοδός» κατὰ τῆς κορυφῆς, ἀνοθεν τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεῶς ὅπου φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν περιμέναμε.

Δύο ομάδες οἰκοπεδοφάγων εἶχον ἔλθει στὰ χέρια, στὰ μαχαίρια καὶ σὶς πέτρας πρὸς καταπάτησιν οἰκοπέδων τὰ ὁποῖα δὲν ἀνηνοῦτε εἰς τὴν μίαν οὔτε εἰς τὴν ἄλλην ὁμάδα. Βλέπονται τὴν ἐφροδὸν ἐφραντάσθησαν ὅτι γίνεται ἐναντίον τῶν ῥιγμάτων δὲ ἐν βέβαια, ἐξετάσαντες τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, ψυχρολόγησαν τὴν διάθεσιν αὐτοῦ πρὸς μάχην, τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν μαχητικὴν ἰκνότητά, ἔδωσαν πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, συνωμολόγησαν ἀναχωρῆν καὶ... δὲν ἄφησαν πέτραν τὴν ὁποίαν νὰ μὴ σηκώσουν καὶ νὰ τὴν ἐκσφενδονίσουν κατὰ τοῦ λοχαγοῦ καὶ τοῦ λόχου.

Χαρακώματα δὲν ὑπῆρχον. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἀπεπαισθημένον καὶ ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ὅλοι ἐκάναν τὴν ἰδίαν σκέψιν τῆς φρονίμου ὑπηρετήσεως. Ἀλλ' ὁ λοχαγὸς ἐπέμενε εἰς τὴν ἐφροδὸν θεωρήσας αἶσχος νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ πεδῖον ἐκατὸ ἐφρητοῖ ἐν στολῇ καὶ ὅλοι πρὸ δεκαπέντε μώρτηδων τοῦ Ψυρῆ καὶ τῆς Βλασσαροῦς καὶ ἐξηκολούθει νὰ κραδαίνῃ τὸ ξίφος φωνάζων:

— «Ἐμπερὸς παιδιὰ! Ντροπὴ παιδιὰ, ἐφ' ὅπλου λόγῳ!»

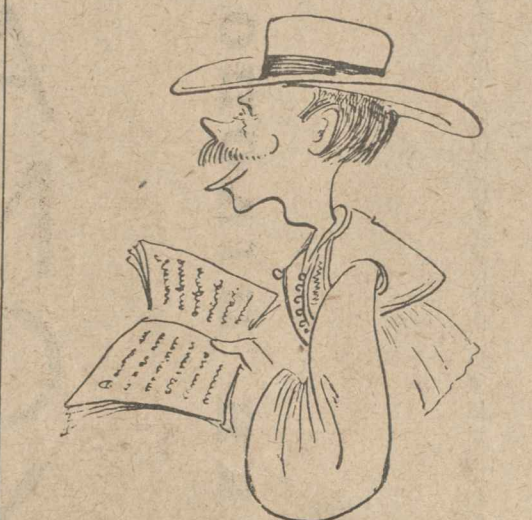
Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε ραγδαῖον καὶ ἀπ' οὗ ἐφωνιάσαμε: — «Μαράβο κύριε λοχαγέ!» ἐστράφημεν πρὸς τὸ ὅτι ὅσοι καὶ καθὼς ἦτο κατ' ἐφροδόν... ἐπῆραμε τὸν κατ' ἐφροδὸν ἐξακολουθούντες νὰ φωνάζωμεν: — «Μαράβο κύριε λοχαγέ!»

Κατεβήκαμε τὴν κλιτὸν ἐπηδήσαμε χαντάκια, μαντοτόνους, ρεματιές, μπικιας στὸ πλύνοντο, πῆραμε συντροφιά ἐν πανὶ ὅσοι ἄλλα τοῦ ἱππικοῦ ἔβρισκαν ἐκεῖ «ἐρρομαίαν, ἐξακολουθήσαμε τὴν φυγὴν, καὶ μὴ ἀφορῶς μᾶς ἐσταματήσαμε μόνον εἰς τὴν

Οὐ κύριος Δημαρχος ἀναχωρεῖ διὰ τὰς Ἀθήνας! Τὶ πάει νὰ κάμῃ στὴν Ἀθήνα «ὁ κύριος Δημαρχος»; Τὶ κάνει ὁ κύριος Δημαρχος ἐρευνῶν χωρὶς εἰς τὴν Ἀθήνα; Καθεὶς εἰς τοὺς δρόμους! Ὁ κύριος Δημαρχος πηγαίνει στὴν Ἀθήνα γὰ νὰ ποῖν στὸ χωριό! Οὐ κύριος Δημαρχος πῆγε καὶ στὴν Ἀθήνα! Ὑποθέσεις τὸ χωριὸν δὲν εἶχε με τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἄν εἶχε, εἶνε ἄλλοι ἀρμοδιότεροι γὰ νὰ τῆς λύσουν. Ἐδῶσε τὸ Σύνταγμα καὶ ὁ Θεὸς «βουλευτάς» καὶ «δικηγόρους». Ὅσα γὰρ τοὺς ἐλάττειν περὶ τοῦτο, Ἀδελφοί τοὺς γενναίους ὁ τόπος.

— Μπορεῖ νὰ πιαντῇ κανεὶς με τὸ Θεό!..

Ὁ κύριος Δημαρχος ὅμως εἶχε πράγματι δουλειὰ εἰς τὴν Ἀθήνα. Ἦσεν ν' ἀγοράσῃ ἕνα ζευγάρι ματογυάλια! Τὶ δὲν μαρτυροῦν ὅτι ἦσαν χωρὶς νὰ ἔχῃ «ματογυάλια».

Ὅλοι τοὺς χωριοὺς οἱ ἐξέγοντες, ὁ παπᾶς, ὁ δάσκαλος, ὁ φάλτης, ἔχουν καὶ τὰ φοροῦν. Πᾶς λαμπρὸν καὶ γυαλίζον στὸ πρόσωπο τοῦ φάλτης, σὺν λέει τὸ «χαϊροῦσιν» καὶ κοινὰ, γυαλισμένους καὶ ἀνακαταστάσαντες, ὅπου ὁ περιπατῶν κόσμος τὸ ἐβλεπε καὶ αὐτοὺς στὰ πόδια.

Ὅταν κατέφθασε καὶ ὁ μακαρίτης λοχαγὸς μᾶς ἀσθμαίνων καὶ οὗτος, μᾶς ἐσχημάτισε εἰς τετράγωνον καὶ ἀπὸ τὸ μέσον ἀρχίσαν νὰ μᾶς λοῦξῃ ὅπως μᾶς ἔβλεπε ὕστερα μᾶς μίλησε περὶ Λαωνίδου, περὶ Θεομοπλῶν, περὶ Θανασίου Διάκου, μετὰ φωνὴν τῶν παλαιῶν ἀπὸ συγκίνησιν, ὅτε ὅλοι κατεβασάμεν τὰ μᾶτια ἀπὸ ντροπῆς, καὶ ἀρχίσαν νὰ δακρύζωμεν καὶ νὰ καταλαμβάνομεθα ἀπὸ λυγμούς, σκουπίζοντες ταυτοῦντως τὴν μύτην μας, καὶ μερικοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐγὼ, τὰ κεφάλια μας τὰ ὁποῖα ἔφερον... γαρυφαλίτῃ.

Τὸ νοστιμώτερον ὅμως ἦτο ὅτι οἱ νικηταὶ μας ῥοβολήσαντες καὶ αὐτοὶ καὶ καταδιώκοντες ἐφθασαν ἐπὶ τόπον, περιεστράφησαν τὸ τετράγωνον τῶν μαθητῶν καὶ ἀκούοντες τὴν παραινέσιν, τὰς ἐπιπλήξεις, τοὺς συγκινητικούς λόγους τοῦ λοχαγοῦ ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ συγκινούνται καὶ νὰ δακρύζουν! Τόσον δὲ ἐνδοξασθήσαν, ὅτε ὅταν κατόπιν ὁ λόγος ἐμπῆρε κατὰ τετράδας καὶ διέσχισε τὴν ὁδὸν Πατριῶν, μᾶς... ἐξεπρόκοπτησαν μανιωδῶς! Φωνάζοντες: «Ζήτω καὶ τῶν παιδιῶν!»

παζόμενος ἀπὸ τὴν μελωδίαν, τὸ κεφάλι! Καὶ ὁποῖος «καλὸς», «μεγάλος» ἢ «ἐπίσημος» πέρασε ἀπὸ τὸ χωριό, φοροῦσε ματογυάλια. Ὁ κύριος δικαστὴς—ἐκεῖνος δὲ, σὺν πρὸ ἐπίσημος, μαθὲς, τὰ φοροῦσε καὶ σὺν ὅπῳ του, ὁ ἐισπράκτορας καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν μηχανῶν τοῦ «Σιγγερ».

— Καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ὁ κύριος Δημαρχος γυαλιὰ!... Γὶ' αὐτὸ ἀποφάσισεν ἕνα ταξεῖς στὴν Ἀθήνα. — Δὲν ἦταν δὲ ἀνάγκη νὰ μᾶς ἔλα τὰ αἰτία καὶ τὰ «αἰτιατὰ» καὶ τὸ χωριό! Τώρα πᾶς εἶνε Δημαρχος, αὐτὸ εἶνε ἄλλη κουβέντα.

Ὁ καπετὰν Κοφιδας τὸν ἐπείθετο γὰ ἀπαπέρους λόγους καὶ σκοπούς. Μία ὅμως ποὺ εἶνε Δημαρχος, πρέπει νὰ πάρῃ «ματογυάλια»....

Στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἔβλεπε γυαλικά, ἔβρισκε ὁ Δημαρχος, σπείροντες, κοινώμενος, καὶ κυματίζοντας τὴ φουστὰνέλλα.

Ἐπὶ τέλους κἀποὺς τοῦδε εἶνε «κοινὸ κατὰ στήμα». — Κύριε, τοῦ εἶπε, θέλω ἕνα ζευγάρι ματογυάλια, ποῦ νὰ μπορῶ γὰ νὰ διαβάσω. Ὁ καταστηματοῦχος τοῦ ἔφερε μερικὰ νὰ δοκιμάσω. Ὁ Δημαρχος τὰ ἔβαλε στὴ μύτη του. — Πᾶς σοῦ φαίνεται αὐτά; Καὶ διδοῦναι τοῦ ἕνα βιβλίο. — Γὰ κούταξ. Διαβάσεις καθαρά; — Διόλου. Ἀπῆλθον ὁ Δημαρχος, σκύβοντας καὶ προσπαθώντας νὰ διαβάσῃ στὸ βιβλίο.

Ὁ καταστηματοῦχος τοῦ ἔφερε ἄλλο στυράρι καὶ τοῦ ἔφερε ἄλλους ἀριθμούς. — Τίποτα! Τίποτα! Ἀπαντοῦσιν ὁ Δημαρχος σκύβοντας στὸ βιβλίο. Ὁ καταστηματοῦχος τοῦ ἔφερε ὅλα τὰ νοῦμερα, διπλά, τριπλά, κρουσάλλια, μὰ ὁ Δημαρχος ἦτο ἀδύνατον γὰ νὰ διαβάσῃ. — Δὲν ἀξίζει νὰ γυαλίς, καὶ νὰ σου! Θὰ εἶνε φάτμα! Εὐρωπαϊκὰ δὲν ἔχει! — Εὐρωπαϊκὰ εἶν ὅλα, ἀπῆλθον ἐκεῖνος. Τοῦ φέρουν ἀκόμη καὶ χρυσά. — Τίποτα! Τίποτα! ἀναφωνοῦσε ὁ Δημαρχος σὲ κάθε δοκιμῇ.

Ὁ καταστηματοῦχος τᾶχας: — Μὰ ἐν μὲν λές, σὲ παρακαλῶ, μήπως δὲν ἔβλεπες γράμματα; Ὁ Δημαρχος τὸν κούταξε στὰ μάτια! — Μὰ χρυστιανέ μου, ἂν ἔβλεπα ἐγὼ γράμματα, δὲν ἦταν ἀνάγκη ν' ἀγοράσω ματογυάλια!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ἌΝΑΨΥΚΤΙΚΑ

Ἡ συζήτης οἱ μὴ συναναστασθῇ, γὰρ ἐκείνους ποὺ παγώνουν τὸν χειμῶνα στὸ βουνὸ καὶ τοὺς ἐπαρθεῖν στὴν ζωὴν τοῦ βουνοῦ αὐτοὺς μετὰ ζῆν. Καὶ ἡ κοινὴ Νεοπλουτίζουσα:

«Ὁ κύριος μου, ἀναφάνει. Καὶ τὸ καλοκαίρι, τί κάνουν, ποῦ δὲν ὑπάρχει ζῆν!»

Ἐνὰς ἡλικιωμένος κύνος καὶ πλοῦτος ἀποφασίζει, κατὰ τὴν σημερινὴν μόδον, νὰ νυμφευθῇ ἕνα μικρὸ κορίτσι.

Ἐκπαινετοῦνται τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὅτι τοῦ Παιδὸς, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω. — Νὰ ἐλπίζῃς δὲν, ἀγαπᾷ ὁ φίλος, ἀλλὰ νὰ... φοβῆσαι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ κόρη ἐφοκίμασε περισσότερο ἀπὸ τὸ φιλί, τὸ πρῶτον φιλί, ποὺ ἔδεδῃ στα παρθενικά της χεῖλη...

Ἀπόθνης ἐλαφρὰ τὸν νέον. — Μὴ λημονῆς, τοῦ εἶπεν, ὅτι εἰμαι ἀφιερωμένη στὴν Ἀρτέμιδα! Ἀπὸ μακρὰ ἤρχετο μὴ λαχρὴ ἀσμάτων καὶ ἤχοι αἰλῶν καὶ κορυφῆς ἀνθρώπων. Φοῖσσαν οὖν ἡ Δέχβα ἐστράφη καὶ τοῦ εἶπε: — Πρέπει νὰ γυρίσωμε.

Ξαναπῆραν τὸν δρόμον μετὰ ἀπὸ τὰ καλάμια, μετὰ σὲ μὴ πρᾶσινη σκιά καὶ βγήκαν εἰς τὴν πεδιάδα. Συντηρήθησαν μετὰ τὸ διασκεδάζον πλῆθος κοντὰ στὸ τεῖχος τῶν Προγόνων.

Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δάσους μὴ μορφῇ μοναχικῇ παρουσιάσθηκε ἔμπροσς τὸν Διονύσιον. Ἀνεγνώρισε μὴν γυναῖκα τὴν Ὀμβριανὴν μετὰ ματία τοῦ τσακαλιῦ. Αὐτὴ τοῦ ἔβριξε ἕνα παρᾶξον μενιδάμα, εἰρωνικό, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ τρομάξῃ ἐνθ' ὥδηγους ἐλαφρὰ τὴν χαριτωμένην σύτροφόν του.

Ἡ Ὀμβριανή.

Μία νύχτα ὁ Διονύσιος δὲν ἠδυνήθη γὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ ἔρως τοῦ ἔκαμε τὸ σῶμα. Ἐμπρὸς τοῦ πάντοτε ὀρθοῦτο ἡ μορφὴ τῆς Δέχβας.

Αἰφνης κάτω ἀπὸ τὸν ὀλάστερον οὐρανόν, μὴς καθαρῆς νύκτας, μὴ σκιά ἐφάνη ἐρχομένη πρὸς αὐτόν. Ἦτο γυνή, ἦτο θεὰ; τί ἦτο; Ἐνα ὥραϊο σῶμα ἡμίγυμνον, λεπτόν, κανονικόν, με μακρὰ μαλλιά καὶ μαύρα, μεγάλα, ὡς ἡ νύχτα μάτια.

Τοῦ ἐφάνη ὅτι κἀπου εἶχεν ἰδεῖ αὐτὴ τὴν ὀπτασίαν.

— Ποῖα εἶσαι; ἐφώνασεν.

— Εἰμαι, ἠκούσθη γλυκεῖα καὶ ἡσυχὴ ἡ φωνή, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀπέκρουσε καὶ ἡ ὁποία σὲ ποθεῖ, σὲ θέλει. Εἰμαι ἡ ψυχὴ τοῦ ὄντος ποῦ ἀπερρίψες.

— Καὶ τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ; — Νὰ μοῦ ψάλλῃς ἕνα ᾄσμα. Ὁ Διονύσιος ἐπῆρε τὴ φλογέρα του καὶ ἀνέμελιν ἕνα παθητικὸν Συρακουσιανὸν τραγούδι.

— Δὲν θέλω αὐτό, τοῦ εἶπεν ἡ φωνὴ τῆς μυστηριώδους ἐπισκέπτου. Θέλω τὸ τραγούδι ποῦ ψάλλεις στοῦ Ταραῶ τὴν κόρη. — Θέλεις ἕνα τραγούδι ξεχωριστό γὰρ σένα; Ἄλλο δὲν μπορῶ.

— Θέλω ἐκεῖνον ὅπου θέλω. Ξέρω ὅτι ἀγαπᾷς βαθεῖα καὶ πονεμένα τοῦ Ταραῶ τὴν κόρη. Δὲν ζηλοτυπῶ. Μὰ θέλω νὰ με ψάλλῃς με τὸν ἴδιον πόνο καὶ με τὸ ἴδιον αἶσθημα. — Δυστῆσον με, ἐστέναν ὁ Διονύσιος.

— Ὅχι, ἀπόψε. — Σὲ παρακαλῶ, θεὰ ἡ δαίμων, εἰ εἶσαι, ἀνδρῶπιος ἢ πνεῦμα ἡ σκιά!

Ἐκείνη ἐπέμεινε. Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια της, λάμπαν εἰς τὴν νύχτα. Ὁ Διονύσιος ἠσθάνθη κάποιαν ἀόρατον δύναμιν νὰ τὸν νική, νὰ τὸν ὑποτάσῃ, νὰ τοῦ ἀφαιρῇ κάθε δύναμιν, κάθε θέλησιν, κάθε ἀντίστασιν του...

Ἐπῆρε τὴ φλογέρα του καὶ ἀνέμελιν τὸ ᾄσμα τῆς κόρης τοῦ ἀγγειοπλάστου. Ἡ σκιά ἀνερῶνσε, σὺν ἀνακουφισθεῖσα. — Ἔσο εὐλογημένος, τέκνον τῆς Σικελίας. Μοῦ ἔδωσες μὴ βαθεῖα ἱκανοποίησι, γὰρ γινώσκω πόσον τὸ αἶσθημά σου γὰ τὴν κόρη τοῦ Ταραῶ εἶνε βαθύ, καὶ πόσον ἡ καρδιά σου ἀναμμένη... Καὶ ἐχάθη μετὰ σὲ σκοτάδια, σὺν νὰ διελύθη, μετὰ εἰς τὰς σκιάς τῆς νύκτας.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἡ περιπέτεια.

Ἦτο ἕνα δαίλιον τῆς παραμονῆς τῶν Καλανδῶν τοῦ Αἰγούστου. Τὸ μέγα πῦρ, πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος τῶν Ἑτρούσκων, εἶχεν ἀναφῆ. Δὲν ἐπρεπεν ὅμως ἡ ἱερὰ φλόξ νὰ σβύσῃ. Θὰ ἦτο ἕνα σημεῖον ἀπαίσιον, ἕνας οἰωνὸς κακός.

Ὁ ἀρχαγγειολάστης ἐπέβλεπε πάλιν εἰς τὴν ἐορταστικὴν προταρασκυλῆν. Πλησίον

τοῦ ἡ Δέχβα, ὀλοόρφυρη ἀπὸ τῆς φωτιᾶς τὴν ἀντανάκλασι.

Ὁ Διονύσιος ἀφηρημένος ἔπαρκοῦνται ὅλην τὴν κίνησιν αὐτὴν καὶ ἤκουε τὸν Ταραῶ ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ ἱεροῦ πυρός, ὅταν ἕνας ἀνδρῶπιος τὸν ἐπλησίασε κρυφὰ καὶ τοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς φωνῆς.

— Ἐλα νὰ τραβηχθῶμε, χωρὶς νὰ μᾶς ἐννοήσουν, πέρα στὸ σκοτάδι. ἔχω νὰ σοῦ δώσω μίαν εἰδήσι.

Ὁ Διονύσιος ἀνεγνώρισε τὸν γέροντα μίγον, ποῦ τοῦ εἶχε πωλήσει τὸ ροδόνερο. Τὸν ἠκολούθησε σὲ μὴ σκοτεινὴ γωνία.

Ὁ γέρονς τοῦ μίλησε μετὰ ἕνα μυστηριώδη τόνον.

— Μοῦ ἔδωκαν, νιέ μου, ἄρχισε, νὰ σοῦ φέρω μίαν εἰδήσιν. Μὰ πρέπει νὰ βεβαιωθῇ, προσηγομένως, ὅτι ὁ γέρονς Σόμνιους, μπορεῖ στὰ φανερά νὰ εἶνε ἕνας πωλητὴς μυρωδικῶν καὶ ἀλαβύστρων, μὰ κατὰ βάθος εἶνε ἕνας ἀνδρῶπιος πιστός καὶ ποτὲ του δὲν προδίδει ἕνα μυστικόν. Ὁ σκοτεινὸς ἔδης, ἀμέσως νὰ με καταπῇ, ἂν δὲν σοῦ λέω τὴν ἀλήθειαν! Ἐκείνη ποῦ με ἔστειλε σ' ἐσέ, ἡ-ἔσπευε ὅτι καλύτερη ἐκλογὴ ἀπὸ ἐμέ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ. Εἶνε ἡ Φλαβία ἡ Ὀμβριανή, ποῦ παρουσιάσθη, σὺν σκιά, μὰ, νύχτα, ὅταν ἐκοιμᾶσο. Θέλει νὰ σὲ ξαναεἰδῇ

καὶ με ὑποχρέωσε νὰ σὲ συνοδεύσω. Ὁ δρόμος, ποῦ θὰ πάμε νὰ τὴν συναντήσωμε, ἀπροσδιόριστος, εἶνε γεμάτος ἀπὸ δυσκολίας καὶ κινδύνους.

Ὁ γέρονς ἐστράφη λίγο καὶ ἔπειτα ἔπειτα λαβὴν ἀκόμη παῖδι σιγῇ: — Ἐν τούτοις, ὅμως, αὐτὸ εἶνε παῖδι ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὴν ὁρμὴ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἑτρούσκιας.

Ὁ Διονύσιος ἀνετρίχισε. Ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸν γέροντα: — Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, τοῦ εἶπε, Σόμνι καὶ ἂν ἀκόμη ἦταν ἀνάγκη, νὰ καθάρω ἕνα ἔλος ἀπὸ τὴν Λερναία Ὑδρα.

— Θὰ σὲ περιμένω σὲ μισὴ ὥρα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ράσο, ὅταν εἶνε τὸ ἱερὸν ἄγαλμα τῶν Ποσειδῶν.

Καὶ ἐχάθη πρὸς τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου.

Ὁ Διονύσιος ξαναγύρισε στὴν Δέχβα καὶ τὸν Ταραῶ... Ἀσθανόταν μὴ πίστι, ἀπὸ πῃ καὶ ἀρσίστοι σ' αὐτοὺς τοὺς δύο. Ἐξ ἀποφάσεως ἀκόμη μὴ φορὰ, νὰ πᾶν στὴν Ὀμβριανή, γὰρ κατὰ τὸν ἔλεγον εἶναι ἐκκεῖνο διὰ τὴ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τῶν, ποῦ τὸν φιλοξενούσαν. Τὸν ἀπὸ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σπίτι. Ἐκείνου ἐξεπλάγησαν, νομίζοντες ὅτι ἀδιαθέσει πᾶν νὰ ἡσυχάσῃ.

Τοὺς νύχθη καὶ ἀπῆλθε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣΙΝ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

ὁποῖον εἶνε ἀόρατον εἰς τοὺς ἔξωθεν τοῦ πρὸς ἱσταμένους εὐλαδῆς, ἀλλὰ καὶ με ἐκπληροῦνται πᾶσαι Πέρας, καὶ διαρκούν περὶ τὰ 30 καὶ καθίσταται νοητὸν ἐν ὅλῳ τοῦ τῆ αἰσθητικῆς κροτάλλισμα τῶν ραμῶν, τὸν πνευμένον ὁρῶν γαμψῶν ὀνύχων ἐσχιζόντων καὶ σπαρσμένων σάρκας, τοὺς κρωμῶν, τὰ κτυπήματα τῶν ῥυθμῶν καὶ τὴν πᾶλιν τῶν ἱκανοποιούντων τῶν τῶν τῶν πτηνῶν.

— Εἶνε, μᾶς λέγει, ὁ συνοδεύων ἡμᾶς ὁμοῖος τοῦ νεκροῦ, ἡ καλύτερα ὅψ' ἔλας γὰς ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ τῆς ἐξέφρασεως τοῦ σαρκίνου αἵματος τὸν ἐπὶ ἀφῆναι ἡ ψυχὴ ἀπερχομένη εἰς τὸν ὁδόν, μήτῃ ἢ γῆ! Αἱ σάρκες, ποῦ εἶνε ἐπὶ φρικτωτέρας μολύνσεως καὶ δευλώσεως καὶ τελείως ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, καταβροχθίζονται ἀπὸ πτηνὰ καὶ ἐκ ἀπὸ σκύληκας ἐρπύλλας ἐπὶ πολλοὺς ἡμέρας καὶ δὲν γίνονται καμμίαν διάκρισις, ὅπως εἰς ἔλους τοὺς λαοὺς πλῆθος πτωχῶν, ἐσολέων ἢ στρατιωτῶν, δικαίων μαρτυρῶν, ἀλλὰ πάντας υποδέχεται ἡ αἰσθητικὴ ἐκμηδενίσαις καὶ τῆς σιγῆς.

— Σέβομαι βαθύτατα τὴν ζωροστρητικὴν τοῦ ἀπῆλθοντα, καὶ θὰ ἠρῶμαι νὰ τὴν ἀπὸ διδάσκῃ ὅπως καὶ ἡ ἰδική μου πίστις τὸν σὸν καὶ ἐνάρετον εἶον, καὶ τὴν καταπλοῦνται καίαις, ἐλπίζει δὲ καὶ εἰς τὴν μελέτην. Ἀλλ' ἂν ἀπεφάσισα νὰ ζῆσω ὡς πορτοκάλι, βετον ὡς ἔρον νὰ ἀποθάνω ὡς χρυστάλι, καμμίαν μέθοδον ἐκμηδενίσαις τοῦ λαοῦ ἀνταλλάσσω τὸν χριστιανικὸν τάφον ἀπὸ τὴν σκίαν ἐπιγραφόμενου σταυροῦ, ποῦ μετὰ τὰ λουλούδια τῆς ἀγάπης τὸν ζώντων τροφόμενον τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ πᾶν τοῦ νεκροῦ καννελίου...

— Εἶνε, μᾶς λέγει, ὁ συνοδεύων ἡμᾶς ὁμοῖος τοῦ νεκροῦ, ἡ καλύτερα ὅψ' ἔλας γὰς ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ τῆς ἐξέφρασεως τοῦ σαρκίνου αἵματος τὸν ἐπὶ ἀφῆναι ἡ ψυχὴ ἀπερχομένη εἰς τὸν ὁδόν, μήτῃ ἢ γῆ! Αἱ σάρκες, ποῦ εἶνε ἐπὶ φρικτωτέρας μολύνσεως καὶ δευλώσεως καὶ τελείως ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, καταβροχθίζονται ἀπὸ πτηνὰ καὶ ἐκ ἀπὸ σκύληκας ἐρπύλλας ἐπὶ πολλοὺς ἡμέρας καὶ δὲν γίνονται καμμίαν διάκρισις, ὅπως εἰς ἔλους τοὺς λαοὺς πλῆθος πτωχῶν, ἐσολέων ἢ στρατιωτῶν, δικαίων μαρτυρῶν, ἀλλὰ πάντας υποδέχεται ἡ αἰσθητικὴ ἐκμηδενίσαις καὶ τῆς σιγῆς.

— Σέβομαι βαθύτατα τὴν ζωροστρητικὴ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 57

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 166

ΣΥΝ. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ΤΕΡΜΑ ΤΡΑΜ

ΣΥΝ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΒΥΡΩΝΟΣ 24

CANTERIE PARISIENNE ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΚΑΤ)ΜΑ Γ. ΠΑΠΠΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

ΚΑΤ)ΜΑ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 20

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗ
Παραπλεύρως Αγ. Τριάδος.
Έναντι Τραπεζής Αθηνών
ΚΑΤ)ΜΑ ΓΕΩΡ. ΠΑΪΖΗ
Ακτή Μιαούλη

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΟΣ
Οδός Μαιζώνος αρ. 62
ΤΖΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΥΧΤΑΣ
Οδός Μαιζώνος 17
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΟΡΑΚΗΣ
Οδός Αγίου Νικολάου 7

ΑΙΓΙΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΓΚΛΙΦΑΣ

ΑΜΑΛΙΑΣ

Θ.ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΔΕΛΦΟΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΝΤΟΝΗΣ

ΚΑΛΑΜΑΙ

ΑΡΙΣΤ. & Γ. ΣΤΑΘΟΥΛΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΤΣΙΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ

ΧΡ. ΠΟΛΥΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΣΟΝΙΑΗΣ & ΦΕΡΟΥΚΑΣ

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΥΙΟΙ Γ. ΚΑΒΑΓΙΑ

ΒΟΛΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΡΗΣΤΟΥ
ΓΚΕΡΤΣΟΣ & ΚΟΥΡΗΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΖΟΥΜΠΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΡΑΚΗΣ
ΕΥΘΥΜ. ΓΚΟΛΤΣΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Α)ΦΟΙ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ & ΣΙΑ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΝΔΑΓΟΣ

ΨΑΘΑΚΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΛΟΠΟΙΤΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ

ΨΑΘΑΚΙΑ

Γύποις Ε. Β. Ε. Χ. Γαδστανος 4 Αθήναι